

A kemencétől a palotáig

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:3-6; 5Mózes 6:4; Zsoltár 138; Dániel 3:1-30; 1Korinthus 15:12-26; Zsidók 11; Jelenések 13:11-18

„Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket” (Dán 3:17)!

„Így ezek a fiatalok Szentlélekkel telve az egész nemzet előtt kinyilvánították a hitüket, hogy az egyedül igaz, élő Istent imádják. A hitük megvallása volt az elveik legékesebb bemutatása. Az élő Isten szolgáinak ki kell nyilvánítaniuk tiszteletüket iránta, hogy megmutassák a bálványimádóknak, milyen ereje és hatalma van az Úrnak! Meg kellett vallják, hogy egyedül Őt tisztelik és imádják, és semmilyen megfontolás, még az életük védelme sem készítheti őket a legcsekélyebb engedményre sem a bálványimádás iránt. Közvetlen és életbevágó a hatása ezeknek a tanulságoknak ránk nézve, az utolsó napokban” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 149. o.). Azt gondolhatnánk, az Isten tisztelete miatti halálos fenyegetésre csak a tudomány előtti és babonás korban kerülhetett sor, viszont a Szentírás rámutat, hogy a végidőben hasonló, ám világszéles jelenség bontakozik majd ki, akkor, amikor a világ nagy „fejlődésnek” indul. Így ezt a történetet tanulmányozva betekintést nyerhetünk abba, hogy a Biblia szerint milyen helyzetekkel kell majd Isten hűségének népeinek szembenéznie.

AZ ARANYSZOBOR

Olvassuk el Dán 3:1-7 szakaszát! Vajon mi készthette a királyt a szobor felállítására?

Körülbelül húsz év telhetett el az álom és a szobor felállítása között. Mindezenre úgy tűnik, a király nem tudta elfelejteni az álmot, sem azt, hogy más erők uralkodnak majd Babilon helyett. Nem elégedett meg azzal, hogy ő az arany fej, egy egész arany szoborral kívánta jelképeztetni magát. Így akarta hirdetni az alárendeltjeinek, hogy birodalma mindvégig megáll a történelem során.

Ez az öntelt hozzáállás Babel tornyának építőit juttatja eszünkbe, akik fölfuvalkodottságukban magát Istent kísértették. Nabukodonozor itt éppen olyan arroganciáról tett bizonyosságot. Sok mindent ért el Babilon uralkodójaként, és képtelen volt elfogadni a gondolatot, hogy országa idővel elmúlik. Így önfelmagasztalásában olyan szobrot készíttetett, ami a hatalmát jelezte. Ezzel akarta felmérni az alattvalói hűségét is. Bár nem egyértelmű, hogy az állókép a királyt ábrázolta vagy egy istenséget, de ne feledjük: az ókorban nem volt egészen világos a politikát és a vallást elválasztó vonal, már ha létezett egyáltalán!

Azt se felejtjük el, hogy Nabukodonozornak két alkalma is volt megismerni az igaz Istent. Az első, amikor próbára tette a fiatal hébereket és tízszer bölcsőbbnek találta őket Babilon más bölcsseinél. Majd miután a többi szakértő nem tudta felidézni a király álmát, Dániel megjelentette a gondolatait, az álmot, sőt még annak magyarázatát is. Végül Nabukodonozor elismerte Dániel Istenének nagy hatalmát. Ám meglepő módon a korábbi teológiai leckék nem tartották vissza attól, hogy visszatérjen a bálványimádáshoz. Miért? Minden bizonnyal a büszkesége miatt. A bűnös ember nem hajlandó elfogadni, hogy anyagi és eszmei természetű eredményei csupán hiábavalóságok és mulandóak. Időnként mi is kis „Nabukodonozorként” viselkedünk, mikor túl sok figyelmet szentelünk annak, amit elértünk, és megfélemezünk arról, hogy mindaz mennyire jelentéktelen lehet az örökkévalóság fényében.

Mit tehetünk, nehogy – akár burkolt módon is – olyan csapdába esünk, mint Nabukodonozor?

FELSZÓLÍTÁS AZ IMÁDATRA

Olvassuk el Dán 3:8-15 és Jel 13:11-18 részeit! Milyen párhuzamot látunk a Dániel idejében történtek és a jövőbeli események között?

Az arany szobor Dura mezején állt, aminek neve akkád nyelven „fallal körülvett hely” – egy roppant nagy, falakkal határolt szentély hatását keltette. Ha pedig ez még nem lenne elég, a közeli kemence egy oltárhoz hasonlított. A babiloni zene a liturgia részét képezte. Hétféle hangszert sorolnak fel, mintha ezzel is mutatták volna a dicsőítés rendjének teljességét és hatékonyságát.

Ma minden oldalról különböző hatások bombáznak, hogy új életformát vegyünk fel, fogadjunk el új ideológiákat és ne kötelezzük el magunkat Isten hatalma mellett, inkább a Babiloni Birodalom mai utódaival lépünk szövetségre. Időnként lehengerlőnek érezzük a világ csábításait, de emlékeztessük magunkat, hogy legfőképpen a teremtő Istennek tartozunk szövetségi hűséggel!

A prófétai naptár szerint a föld történelmének utolsó napjaiban élünk. *A jelenések könyve* 13. fejezete kijelenti, hogy a föld lakosait felszólítják a fenevad képének imádatára, kényszerítve „mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat, hogy a jobb kezükön vagy a homlokukon egy bizonyos jelet viseljenek” (Jel 13:16, EFO).

Az emberek hat csoportjáról mondja a prófécia, hogy a fenevad képének szövetségese lesz: kicsik és nagyok, gazdagok és szegények, szabadok és szolgák. Szintén a hatos számot hangsúlyozza a fenevad száma, a hatszázhatvanhat. Ez is mutatja, hogy a Nabukodonozor által felállított állókép csak egy példája annak, amit a végidei Babilon tesz majd az utolsó időkben (lásd Dán 3:1 versét a hat és a hatvan jelképeivel kapcsolatban). Tehát jól tesszük, ha nagy figyelmet szentelünk az ebben az elbeszélésben történeteknek és annak, hogy Isten a hatalmával irányítja a világ ügyeit!

Az imádat nem csak azt jelenti, hogy valami előtt leborulunk és nyilvános hűségesküt teszünk. Milyen, sokkal burkoltabb módjai is lehetnek annak, hogy az ember végül nem az Urat, hanem valami mást imád?

TŰZPRÓBA

Az állókép imádatát, amit a király elrendelt, a három héber fiatalember a jeruzsálemi templomi istentisztelet vérlázító hamisítványának érezte. Tisztséget viseltek a birodalomban és hűségesek voltak a királyhoz, de az Istennel való szövetségük határt szabott az emberi lojalitásuknak. Bizonyára készen álltak volna hűséges vezetőkként tovább szolgálni a királyt, de abban a szertartásban semmiképp sem vehettek részt.

Olvassuk el 2Móz 20:3-6 és 5Móz 6:4 verseit! E szövegek szerint tehát miért álltak ki a hitükért ezek a férfiak?

A király utasításait követve az emberek leborultak a hangszerek hangjára, hogy imádják az arany állóképet. Csak hárman – Sidrák, Misák és Abednégó – mertek ellenszegülni az uralkodó parancsának. A babiloniak közül néhányan azonnal feljelentették őket. A vádaskodók a következőkkel bősztették a királyt: 1) maga a király helyezte ezt a három fiataalt Babilon tartománya fölé; 2) a zsidó férfiak nem szolgálgják a király isteneit; 3) nem imádják a király által felállított aranyszobrot (Dán 3:12). Nagy haragja ellenére Nabukodonozor még egy esélyt adott a három férfinak. Kész volt az egész procedúrát megismételteni, ha a héberek az álláspontjukkal szakítva imádattal borulnak le a szobor előtt. Ám ha erre nem hajlandók, a tüzes kemencébe vetik őket. Nabukodonozor a leggőgösebb kijelentéssel zárta szavait: „és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből” (Dán 3:15)

A héberek természetfeletti bátorsággal feleltek a királynak: „*Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: Ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál*” (Dán 3:17-18, RÚF)!

Tudták, Isten képes megszabadítani őket, de semmi nem garantálta, hogy ezt meg is teszi. Mégsem voltak hajlandók engedelmeskedni a király parancsának, noha azzal is számolhattak, hogy elevenen elégetik őket. Honnan kaphatunk ilyen hitet?

A NEGYEDIK FÉRFI

Olvassuk el Dán 3:19-27 szakaszát! Mi történt? Még ki volt ott a tűzben?

Nabukodonozor elképedt, amikor a kemencében egy negyedik embert is látott, miután a hűséges hébereket a tűzbe dobatta. Úgy tudta a legjobban leírni a negyedik személy ábrázatát, hogy olyan, mint valami „istenek-fiáé” (Dán 3:25).

A király nem mondhatott ennél többet, de mi tudjuk, hogy ki a negyedik személy. Ő az, aki megjelent Ábrahámnak Sodoma és Gomora pusztulása előtt, Ő küzdött Jákóbbal a Jabbok révénél, Ő mutatta meg magát Mózesnek az égő csipkebokorban. Ő volt Jézus Krisztus, még a testetöltése előtt. Azért jött, hogy bemutassa: Isten a népe mellett áll a bajban.

Ellen G. White így ír: „Az Úr azonban nem feledkezett el övéiről. Amikor tanúit bevetették a kemencébe, a Megváltó személyesen jelent meg nekik, és velük járkált a tűz közepében. A hőség és hideg Urának jelenlétében a lángok nem tudták megemészteni őket” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 315. o.).

Amint Isten mondja *Ézsaiás próféta könyvében*: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged” (Ézs 43:2, RÚF).

Szeretjük ezeket a történeteket, de felvetődik a kérdés másokkal kapcsolatban, akik a hitük miatti üldözés idején nem szabadulnak meg csodálatos módon. A héberék minden bizonnyal tudtak Ézsaiás és Zakariás esetéről, akiket istentelen királyok végeztek ki. A szent történelem során szörnyű szenvedést álltak ki hűséges keresztények, sőt még napjainkban is megtörténik ez. Sokan nem csodálatos szabadulást éltek meg, mint ami ebben az esetben történt, hanem fájdalmas halált haltak. Itt egy olyan esetről hallunk, amikor a hűségesek csoda folytán megmenekülnek, de amint tudjuk, nincs ez mindig így.

Végül milyen csodálatos szabadulás vár Isten egész hűséges népére, bárhogy érjen is véget földi életük (1Kor 15:12-26)?

AZ IGAZI HIT TITKA

Talán azon töprengünk Sidrák, Misák és Abednégó történetén gondolkodva, hogy *Mi a titka az ilyen erős hitnek?* Hogyan készülhettek fel arra, hogy ha még elevenen elégetnék őket, akkor sem borulnának le az állókép előtt? Gondoljunk csak bele, hányféle magyarázatot találhattak volna arra, ha engednek a király parancsának! Tisztában voltak vele, hogy meghalhatnak, sok más hőshöz hasonlóan mégis megingathatatlanok maradtak.

Olvassuk el *A zsidókhöz írt levél 11. fejezetét!* Mit tanít ez a rész a hitről?

Ahhoz, hogy ilyen hitünk legyen, meg kell értenünk, mi a hit valójában. Egyesek mennyiségi kérdést látnak benne, az Istentől kapott válaszok alapján mérik hitüket. Elmennek a bevásárlóközpontba és parkolóhelyért imádkoznak. Amennyiben lesz helyük, amikor megérkeznek, abból arra következtetnek, hogy erős a hitük. Ha minden hely foglalt, úgy gondolhatják, a hitük nem elég erős ahhoz, hogy Isten meghallgassa az imájukat. Veszélyessé válhat ez a felfogás a hitről, mert manipulálni akarja Istent és nem számol az Úr mindenhatóságával, bölcsességével.

Az Istennel való kapcsolat minőségétől függ és az Úr iránti teljes bizalmat eredményez az igazi hit, amiről Dániel barátai tanúságot tettek. A valódi hit nem próbálja Isten akaratát az emberéhez hajlítani, inkább a sajátját meghajtja az Övé előtt. Amint láttuk, a három héber férfi nem tudta pontosan, mit tartogatott a számára Isten, amikor eldöntötte, hogy nem enged a királynak és hűséges marad az Úrhoz. Helyesen választottak, nem befolyásolta őket a következményektől való félelem. Ez az, ami valójában jellemzi az érett hitet. Őszinte hitről teszünk bizonyosságot, ha elmondjuk a kérésünket Istennek, bízva, hogy Ő majd azt teszi, ami nekünk a legjobb, még akkor is, ha nem látjuk előre, mi történik majd és miért.

Hogyan edzhetjük a hitünket nap mint nap azokkal a „kis dolgokkal”, amelyek növelhetik azt, és segítenek felkészülni a későbbi, még nagyobb kihívásokra? Sok szempontból miért éppen a „kis dolgokkal” kapcsolatos próbák a legfontosabbak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Fontos tanulságokat kell levonnunk abból, ami a héber ifjakkal Dura mezeyén történt. Napjainkban Isten számos szolgálja – bár ártatlan – szenved majd olyan emberek kezétől megalázást és meggyalázást, akiket Sátán iriggyé és vallásában vakbuzgóvá tesz. Különösen azok ellen gerjednek haragra, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot. Végül pedig egyetemes rendelettel halálra méltónak ítélik őket.

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő megingathatatlan hitet igényel. Meg kell mutatniuk, hogy imádatuknak Ő az egyedüli tárgya, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet őket rábírní arra, hogy akár egy kicsit is kiegyezzenek a hamis imádatallal. A hűséges szív számára az örök Isten Igéje mellett a bűnös, halandó emberek parancsai elvesztik jelentőségüket. Az igazságnak engedelmessé válnak, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 317. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Olvassuk el 1Pt 1:3-9 szakaszát! Miért van az, hogy egyeseket Isten megment a szenvedéstől, míg másokat nem? Vagy esetleg az efféle kérdésekre most még egyszerűen nem kaphatjuk meg a választ? Miért kell bízunk Isten jóságában az ilyen csalódások ellenére is, amikor bizonyos esetekben nem jön csodálatos szabadulás?**
- 2) **Mi lenne az eset tanulsága akkor is, ha a héber férfiak a tüzes kemencében hálnak meg?**
- 3) **A végidőre vonatkozó ismereteink alapján mi lesz az a külső jel, az a kérdés, ami megmutatja, hogy valójában kit imádunk? Ezek szerint tehát mennyire fontos a szombat?**
- 4) **Olvassuk el Lk 16:10 versét! Hogyan segítenek Krisztus szavai megérteni, hogy mit is jelent hit által élni?**
- 5) **Olvassuk el megint Dán 3:15 versét, Nabukodonozor szavait: „és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezemből?” Hogyan válaszolnánk erre a kérdésre?**

ARTHUR SMITH:

CSEND-SZIMFÓNIA

A hómező dalol fehéren,
de nem hallod az énekét.
Hallgat a tölgy, a szikla bérce,
mégis dicséri Istenét,
mind csendben áldja Istenét.
Az ember hozsannázva ujjong,
de ácsolja kískeresztjét.
Ne zengj, szívem! Csitulj el ajkam!
Ma csendben áldom Istenem én.
Segíts, Uram, ajkamra adj dalt,
mely nélkülöz ritmust, zenét,
mely hirdeti szavak nélkül is
a nagyvilágon szertesztét:
Hangok a csendet mind elűzik,
elég volt a zajból, elég!
Adj békét, csendet életünkbe,
legyen egy csend-szimfónia,
melyből csak egy zsolozsma zeng fel:
Áldott legyen a csend Ura!